

Loven ogsaa i den Retning, at naar i det hele taget Automobilet skulle have Lov til at køre, ere Bestemmelserne omtrent saa strenge, som de bør og skulle være. Det forundrer mig derfor noget, at det ærede Medlem, som sidst talte, ogsaa kunde staa op og takke Udvalget, for jeg kan med min bedste Villie ikke se, at Udvalgets Arbejde er gaaet i Favør af den Anskuelse; det ærede Medlem gjorde gældende. Da vi sidst behandlede Forslaget, da stod jeg paa den ene Fløj og det ærede Medlem paa den modsatte, og Følgen var, at vi begge to kom op at køre, nej, det er ikke sandt, vi kom ikke op at køre, jeg kom op at køre, men han maatte have den beskedne Stilling at staa og se paa det. (*Alfred Christensen*: De maatte løbe foran!) Der var ingen, der løb foran der. Imidlertid viste det sig ogsaa, at da det ærede Medlem skulde til at gennemgaa Ændringsforslagene, fandt han nogle slemme Bussemænd netop paa de Punkter, hvor Forbedringer efter min Mening ere indførte i Lovforslaget. Navnlig fandt han en forfærdelig Bussemand i Bestemmelsen om Natkørsel. Han kunde tænke sig det Tilfælde, sagde han, at en stakkels uskyldig Mand kom ud at køre, og hans Automobil gik itu, og saa kunde han ikke naa at komme hjem, til Solen gik ned. Hertil skal jeg for det første svare, at det var bedst, om disse Automobiletister sørgede for at faa Automobilet, der duede til at køre paa, og ikke fik saadan noget — ja, jeg vil nødig bruge et uparlamentarisk Udtryk og sige Skidt —, der ikke duer, men skulde det ske, at en Automobilist fik et Automobil, der kunde gaa i Stykker, tænker jeg, at hvis han selv kunde reparere Skaden og kom hjem en eller halvanden Time efter Solens Nedgang, og der ikke kunde paavises, at der var sket noget Ulykkestilfælde, vilde der ikke blive dikteret ham Mulkt, maaske vilde han faa en Advarsel om at skaffe sig et bedre Automobil, naar han skulde køre igen, og denne Advarsel, mener jeg, vilde være paa sin Plads. Denne Bestemmelse om Natkørsel er nok den, der er den største Torn i Øjet paa de Herrer Automobiletister; de ønske at køre saa meget som muligt baade ved Nat og ved Dag, men det er netop denne Bestemmelse, der har stor Betydning over for vore gamle almindelige Køretøjer med Heste. Medens jeg godt kan tænke mig, at man hurtigt kan vænne sine Heste til at gaa forbi et Automobil om Dagen, tror jeg, det vil være meget vanskeligt at faa dem til at gaa forbi om Natten, naar der kommer et Au-

tomobil med disse to Ildøjne færende forbi. Jeg er derfor meget taknemmelig for Udvalgets Stilling paa dette Punkt, jeg betragter denne Bestemmelse som en af de væsentligste.

Den anden Bestemmelse, som det ærede Medlem dvælede ved, er ogsaa en af de mere betydningsfulde Bestemmelser, som jeg derfor kan forstaa, at det ærede Medlem straks maatte støde paa, nemlig Bestemmelsen om Forbikørsel. Det ærede Medlem mente at have fundet en Ændring der, som kunde erstatte Udvalgets Ændring, men han var dog saa betænksom at sige: „i det væsentlige“, og det kommer han ogsaa til at holde sig til, idet jeg er nær ved at sige, at det blot er i det uvæsentlige, at den kan erstatte den Ændring, som Udvalget har foreslaaet. Der staar i selve Lovforslaget, at naar et Automobil møder en Vogn, skal Automobilisten holde stille, hvis han mærker, at Hestene blive sky, eller Kusken giver Tegn til at holde, og han maa saa holde stille, medens den paagældende kommer forbi. Det ærede Medlem mente nu, at der vilde være truffet en tilfredsstillende Ordning med Hensyn til Forbikørsel, naar der blot blev sat et Par Ord ind i den paagældende Paragraf, men det ærede Medlem glemmer, at det bliver noget helt andet. Naar Automobilisten nemlig skal køre omkring, kan Automobilisten ikke holde stille og lade Køretøjet køre forbi som i første Tilfælde. I det sidste Tilfælde er det Automobilisten, der skal køre omkring og Køretøjet, der skal holde stille, og det gør en væsentlig Forskel. Derfor haaber jeg ogsaa, at Udvalget ikke tager Hensyn til den Henstilling, der kom fra det ærede Medlem, men vil holde sig til den Bestemmelse, der er indsat her, og som er sund og fornuftig. Jeg skal villig indrømme, at der kan komme Tilfælde, hvor der maaske kan blive noget mere Gene end nødvendigt, idet der kan findes Kuske, der ikke ere saa gode og fornuftige, som de burde og skulde være, og man kunde tænke sig, at en Kusk kunde tænke som saa: Det er ikke andet end en Automobilist, der kommer, mine Heste ere ganske vist ikke sky, men lad ham bare blive bagefter. Med Loven i Haand kan han jo gøre det. Jeg kan tænke mig et saadant Tilfælde, og jeg ønsker nu ikke, at der skal lægges Automobiletister unødige Hindringer i Vejen, derfor hvis det ærede Medlem til 3die Behandling vilde stille et Ændringsforslag om, at naar det kunde paavises, at Kusken af saadan Aarsag havde nægtet Automo-